

ČARODĚJNÍK V STODOLE

NEPODARENÉ DOBRODružSTVÁ
MERDYNA
DIVOKÉHO

SIMON
FARNABY

ILUSTRÁCIE
CLAIRE
POWELL

ČARODĚJNÍK V STODOLE

NEPODARENÉ DOBRODRUŽSTVÁ

MERDYNA,
DIVOKÉHO

ILUSTRÁCIE CLAIRE POWELL

**SIMON
FARNABY**

PRELOŽIL MARTIN ŠTULRAJTER

IKAR

Simon Farnaby
The Wizard In My Shed

Text copyright © Simon Farnaby, 2020
Illustration copyright © Claire Powell, 2020
Translation © 2022 by Martin Štulrajter
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené. Nikaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z anglického originálu The Wizard In My Shed
(Hodder and Stoughton, London 2020)
preložil Martin Štulrajter.
Redigovala Zelmíra Čížová.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava
v roku 2022 ako svoju 1 982. publikáciu v elektronickej podobe.
Prvé vydanie.
Sadzba a zalomenie do strán ÍTEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-8677-1

Pre Claire a Eyu.
Mágiu v mojom živote.

PRVÁ KAPITOLA

ODPORNÉ PACHY A MAGICKÉ TL'ACHY

Skôr než začneme rozprávať náš príbeh, budete sa musieť vo svojej bujnej fantázii preniesť do čias, na ktoré história zabudla. Nie, nie k dinosaurom, to by bolo príďaleko... a nie, ani k Vikingom, to by zasa nebolo *dost'* ďaleko, a navyše, knižnice sú plné kníh o týchto chuligánoch. Nie. Chcem, aby ste si predstavili **TEMNOVEK**. Lepšie povedané rok 511, presne uprostred temnoveku, čo z neho robí uchádzača o najtemnejší rok v celých našich dejinách.

Toto obdobie sa nenazýva temnovekom preto, lebo bolo stále tma (ako v zime na Islande), ale najmä preto, lebo nikto **NAOZAJ** nevie, čo sa vtedy dialo. Nikto nič nezapísal a neurobil ani žiadne fotky (pochopiteľne). Temnovek bol plný nebezpečenstiev, záhad, a hlavne mágie.

Napriek tomu vám môžem prezradiť, že v jeden svieži jarný večer roku 511 sa kráľ Pavol a jeho najvyšší sudcovia

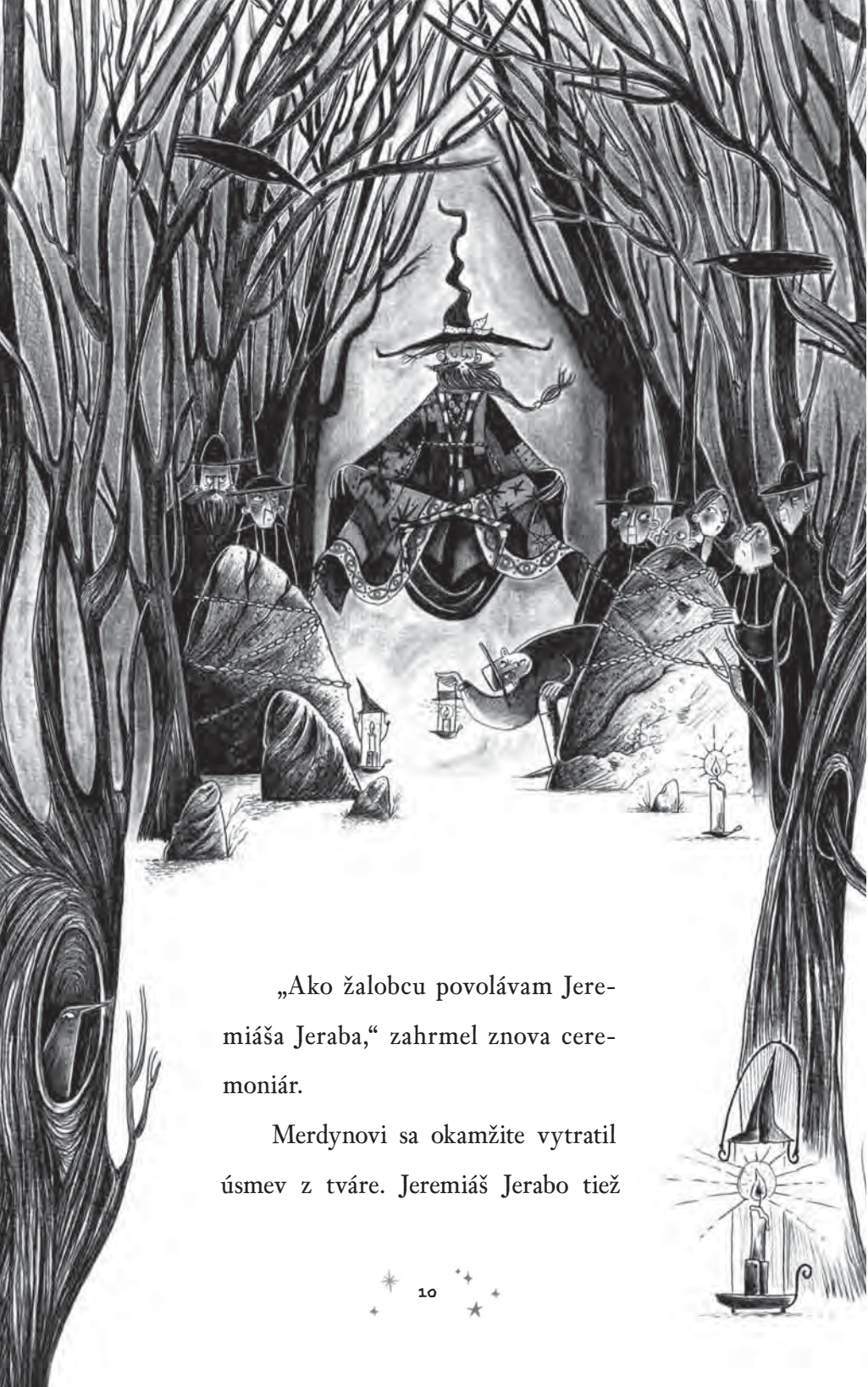
zišli na čistine v lese neďaleko dediny Hupton Grey – na mieste, ktoré je dnes známe ako nákupné centrum Stará studňa a nachádza sa v blízkosti Bashingfordu, hneď ako zídete z diaľnice M3 – na súdnom procese s neslávne známym zločincom. Les, pravdaže, vyzeral celkom inak ako dnes. Vtedy tam ešte rástli veľké a košaté stromy, ktorých tiene v mihotavom svetle provizórnych lampášov sudcov vyzerali ešte väčšie.

Na čistine sa zhromaždilo asi dvesto ľudí, ktorí si prišli vychutnať nadchádzajúce divadlo. Šíriaci sa zápach by bol pre moderné nosy neznesiteľný, pretože šľachtici sa celé mesiace neumývali, nieto ešte sedliaci – a tých bola v publiku väčšina. Niektorí sa nekúpali ani raz za celý život. Štuchali sa laktami a stavali sa na špičky, aby videli, čo sa deje. Musíte si uvedomiť, že vtedy neexistovali televízory, laptopy ani iPady. Pre miestny ľud bolo toto ako ísť do kina. Niektorí si dokonca pri-niesli aj dačo pod zub. Isteže nie pukance, ale údené prasacie rypáky a nakladané vajička. Procesy so slávnymi zločincami boli vrcholom ich zábavy, priam senzácia. A čo viac, bolo to predstavenie v 3D.

„Obžalovaný, vstaňte!“ zahrmel ceremoniár.

Dav zašumel, keď sa obžalovaný zdvihol, no nepoužil na to nohy. S prekríženými hnatmi sa vzniesol do vzduchu a balansoval dva metre nad zemou. Reťaze, ktorými bol uviazaný o balvan, sa napli a mrazivo zaškrípali: **ŠKRÍÍÍP!** Slávny kriminálnik sa pohojďoval ako balón v podobe človeka na narodeninovej oslave. Mal zažmúrené oči a na špinavej tvári mu pohrával úsmev ako školákovi, ktorý vie, že urobil niečo zlé, ale je mu to absolútne jedno. Toto je hrdina – alebo by som možno mal povedať antihrdina – nášho príbehu. Ako sa volal? Nuž, asi ste si to prečítali na obálke tejto knihy, ale pre prípad, že vám to uniklo, jeho meno je... Merdyn Divoký.

Kráľ Pavol a sudcovia krútili hlavami. Dúfali, že prítomnosť kráľovej dcéry Evanharty by mohla trocha umierniť Merdynovu darebácku povahu. Keď spolu chodili do čarodejníckej školy (pre vás a pre mňa, to je škola mágie), boli kamaráti, no Merdyn sa v dospelosti vydal cestou zla. Evanharta ledva spoznala muža, ktorý sa pred ňou teraz vznášal – špinavý plášť, dlhá a rozčuchaná brada, strapaté vlasy ozdobené ukradnutými ččkami. Vyzeral skôr ako pirát, nie ako čarodejník.

„Ako žalobcu povolávam Jeremiáša Jeraba,“ zahrnel znova ceremoniár.

Merdynovi sa okamžite vytratil úsmev z tváre. Jeremiáš Jerabo tiež

chodil do čarodějnickej školy, naňho mal však Merdyn celkom iné spomienky ako na Evanhartu.

Evanharta bola Merdynova najlepšia kamarátka a dôverníčka. Jerabo bol žiarlivý donášač. Zakaždým, keď Merdyn vyviedol nejaké pestvo, napríklad že premenil učiteľovi jablko na ropuchu, práve keď doň zahryzol, Jerabo to naňho zradil. A teraz tu bol zas a znova žaloval učiteľovi! Ibaže teraz to nebol učiteľ, ale kráľ, a išlo o viac ako o bitku trstenicou po zadku.

Jerabo pyšne vykročil do stredu čistiny a odkašlal si ako herec pripravujúci sa na svoj veľký výstup. Plavé natupírované vlasy si voskom vytvaroval do špica a žltú bradu zasa do kože briadky, vďaka čomu jeho hlava pripomínala tak trochu obrátený zmrzlinový kornútik.

„Merdyn Divoký!“ zapišťal s veľkou pompou. „Si obžalovaný z viacerých zločinov proti Kódexu alchymistov. Si zlodej, ničiteľ a darebák, ktorý nepozná hranice. Iba máloktorí z nás sa narodí s krvnou skupinou Č...“

Túto krvnú skupinu pravdepodobne nepoznáte, ale vtedy bola celkom bežná. V podstate to znamenalo, že ste sa narodili ako čarodejník alebo čarodejnica s nadprirodzenými schopnosťami.

„... a tí, čo sa s ňou narodí, musia využívať svoje schopnosti na konanie dobra, ako ja a Evanharta. Ale ty, *Merdyn Divoký*...“ vyhlásil Jerabo, ktorý bol v totálnom vytržení, „ty si sa stal najhorší zo všetkých Č:

ČERNOKŇAŽNÍK!“

No a ja vyhlasujem, že sa asi čudujete, prečo tí ľudia tak čudne rozprávajú. Nuž, kedysi sa tak rozprávalo. Radšej si na to zvyknite.

Keď dav začul slovo „černokňažník“, zalapal po dychu. Niektorým sa zakrútila hlava, jeden či dvaja dokonca omdleli a museli ich ošetriť. Černokňažník je v podstate zlý čarodejník krát tisíc. Mágiu využíva na to, aby vyrábal zmätok a nepokoje.

„Presne tak,“ zasyčal Jerabo. „Chceš niečo povedať na svoju obhajobu, černokňažník Merdyn?“

Vtedy nadišla Merdynova chvíľa, aby sa bránil. Vtedy im mohol povedať, kam dal obrovský kameň, ktorý ukradol zo starobylého magického kruhu (vytesal doň Evanhartinu tvár a zmenšil ho, aby sa mu zmestil do vrečka). Takisto mohol dokázať, že keď ukradol zlato z kráľovskej vojnovnej truhlice, zabránil tým kráľovi viesť vojny – a to vari nebolo dobre? Mohol zdôvodniť všetky svoje činy, no popravde, Merdynovi už nezáležalo na tom, čo si kto o ňom myslí. Iba čo sa pomaly spustil nadol, dotkol sa nohami zeme a mocným chrapľavým hlasom riekol:

**„SOM MERDYN DIVOKÝ!
NAJVÄČŠÍ ČERNOKŇAŽNÍK VŠETKÝCH
ČIAS! NIČITEĽ NEPRIATEĽOV!
VŠETCI, ČO MA POZNÁTE,
SKLOŇTE SA PREDO MNOU!
VARI SI MYSLÍTE, ŽE MA MÔŽETE ZAJAŤ?“**

Náramne sa rozrehotal.

„TO ROVNO SKÚSTE SPÚTAŤ VIETOR!“

Súdiac podľa prudkých vzdychov, diváci prežívali nefalšovaný strach. Keby tam bola pohovka, boli by sa za ňu schovávali. Pohovky však vynašli až v roku 1465, preto iba zažmúrili oči. Hoci aj bol reťazami pripútaný o balvan veľký ako Wales, Merdyna sa hrozne báli, a to už samo osebe svedčilo o jeho schopnostiach.

„A teraz,“ pokračoval Merdyn tichším hlasom, „ak ma ospravedlníte, pôjdem.“ Vtedy si rozhrnul tuniku a odhalil opasok s koženými meštekmi. V mihu oka vzal z jedného z nich štipku akýchsi bylín, tleskol rukami – **TLESK!** – a vyriekol:

„LYCIUM BARBARUM! CHŇAPIKUS! HROMODRÚK!“

Hromodrúk sa volala Merdynova čarodejnícka palica. Pri zatknutí mu ju vzali a teraz mal v pláne privolať ju zaklínadlom späť.

Zdalo sa, že plán funguje. Okolo súdneho dvora sa zdvihol silný vietor a spoza sudcov sa vzduchom niesol Hromo-

drúk, smerujúc k Merdynovej natiahnutej ruke. Bol to poriadne hrčavý kus duba asi dva metre dlhý, s detailne vyrezaným orlom navrchu.

Merdyn ho už-už takmer držal vo vystretej ruke. Keby ho bol v tom okamihu chytil, bol by na svojich väzňateľov uvalil tie najohavnejšie kliatby. Jeraba by premenil na kameň a jediným mávnutím prsta by ho rozprášil na milión kúsočkov. Kráľa a jeho sudcov by premenil na tri smradľavé kozy. Obrátil by sa k ľuďom v publiku a začaroval by im oči – ktoré medzičasom vytriešali ako taniere – na *skutočné* taniere.

Takéto pomstychtivé fantázie vírili Merdynovi v pokrivenej mysli, zatiaľ čo sa Hromodrúk priblížil na niekoľko milimetrov od jeho natiahnutých prstov.

Zrazu však... **ŠTRRRNK!** Merdyn si nevedomil, že aj palica bola uviazaná na reťazi. Reťaz sa napla, palica zastala a Merdyn sa zvalil ako kôпка nešťastia. Minula sa mu energia aj šanca na útek.

V tichu, ktoré nastalo, sa ktosi od srdca rozosmial. Jerabo to všetko sledoval s veľkým pôžitkom.

„Predpokladal som, že sa o to pokúsiš,“ poznamenal

a vytiahol z tuniky bohato zdobený čierno-zlatý grimoár – knihu zaklínadiel. Každá čarodejnica či čarodejník mali vlastný spôsob používania zaklínadiel a Jerabo, ktorý lipol na tradícii, rád používal grimoár.

„CASIAN WALLAT POĎHOSEM!“

zašomral, vystrčil ruku a Hromodrúk sa presunul k nemu. Potom Merdynovu drahocennú palicu schmatol a prelomil ju cez koleno.

PRÁSK!

„Nieeeeeee!“ zhíkol Merdyn.

Dokonca aj Evanharta skrivila tvár nad týmto prejavom krutosti. Z čarodejníckej školy vedela, že Merdyn palicu s láskou strúhal stovky hodín. Merdynovi možno za tie roky zatvrdlo srdce, ale Hromodrúk bol očividne niečo, na čom mu stále záležalo.

„Preklínam ňa, Jerabo!“ zakvílil Merdyn. „Ty zvrátený hrebenáč*!“

Jerabo sa iba zachechtal a hodil kusy zlomenej palice do kamennej studne, ktorá stála na lesnej čistine. *Ťuky, ťuky, ťuk, ťuky, ťuk, ťuky, čľup.* Potom sa obrátil ku kráľovi.

* Ak by sa vám to zdalo čudné, slovo zvrátený sa v temnoveku používalo na označenie niekoho vulgárneho. Hrebenáč bol kohútik, ktorý mal na hlave jasný červený hrebienok. V podstate ide o veľmi zdĺhavý spôsob, ako niekoho nazvať chvastúňom.

„Dúfam, že tento posledný akt vzdoru presvedčí Tvoje Veličenstvo, že tomuto černokňažníkovi musíme vymerať najtvrdší trest.“ Jerabo si s veľkou pompou oblizol prst a pomaly ním obracal strany v grimoári. „Žalobca odporúča súdu,“ – ✨ ŠUCH – „aby ho poslal do Riek očistca,“ – ✨ŠUCH ✨ – „*navěky!*“

Dav iba zaševelil, pretože v tej chvíli mu už naozaj došli všetky prudké výdychy. Napokon predsa len niekto pocítil potrebu prehovoriť na Merdynovu obhajobu, a ten niekto bola... Evanharta.

Z Evanharty vyžarovala nesmierna vyrovnanosť a pokoj. Keby žila v súčasnosti, nepochybne by bola učiteľkou jogy, zaklínačkou koní alebo vašou obľúbenou tetou. Mala dlhé rozpustené ryšavé vlasy a striebristosivé oči ako malé jazierka s pokojnou hladinou.

„Otče,“ prehovorila ku kráľovi. „Prosím, maj zľutovanie s týmto mužom. Má veľké schopnosti. Azda sa raz naučí využívať ich pre konanie dobra.“

„Na to je už prineskoro,“ odvetil kráľ. „Márne sú tvoje prosby.“

„Vari sa už nepamätáš, otče?“ nástojila Evanharta. „Ako

vo veľkej vojne bojoval za tvoju armádu? Aký bol udatný a nebojácny? Sám si to vravel.“

„To však bolo už dávno, Evanharta. Odvtedy sa už veľa-krát prejavil ako ničomník.“

„Preukáž mu teda milosť, drahý otče,“ prosila Evanharta. „Pošli ho do Riek očistca, ale iba na krátky čas, na päť rokov alebo... Možno si to uvedomí a polepší sa.“

„Ten sa nikdy nepolepší!“ zreval Jerabo. „Veď iba minulé týždeň, keď som jazdil na koni, premenil ho na sliepku! Povážte, vyzeral som ako blázon, jazdil som na sliepke!“

Dav sa pri tej predstave neubránil smiechu. Kráľ sa však nesmiel. Zasnene hľadel dcére do úpenlivo prosiacich očí, z ktorých vyžarovala добрôta a zahmlila mu úsudok. Napokon prehovoril.

„Rozhodol som,“ vyhlásil. „Merdyňa odsudzujem na sedem rokov do Riek očistca.“

„Čože...?“ Jerabo preglgol a vzápätí začal odznova. „Dobre, Tvoje Veličenstvo,“ precedil cez zaťaté zuby. „Tak teda bude sedem rokov v Riekach očistca.“ Opäť zalistoval vo svojom grimoári – ✨ ŠUCH, ✨ ŠUCH ✨ – a nahlas prečítal trestajúce zaklínadlo.

„FRANDALIN, BUGANTI, RIEKARO. ČASOŠOK!“

Súdny dvorom to na niekoľko sekúnd zatriaslo a potom sa uprostred čistiny rozďavila diera pripomínajúca veľkú papuľu. Vystrelil z nej lúč zeleného svetla, ktoré rozžiarilo oblohu ako polárna žiara. Diváci achkali a ochkali, akoby sledovali silvestrovský ohňostroj.

Keď Evanharta uvidela zelené svetlo, ešte väčšmi zvažnela. „Otče!“

„Dost' už, dieťa!“ vybuchol kráľ. „Rozsudok bol vynešený!“

„Ale to svetlo. To nemalo byť ze...“

„Povedal som, dost'!“

Kráľovi muži odvedli Merdyna k okraju veľkej diery. Na sekundu sa obzrel na princeznú. „Netráp sa, Evanharta. Vrátim sa, skôr než sa nazdajú,“ povedal so šarmom, ktorý bol Evanharte dobre známy. Skôr než však stihla odpovedať, Merdyna postrčili do rozďavenej zelenej papule, tá sa vzápätí zatvorila a lesom otriaslo minizemetrasenie.

Keď nastalo ticho, jeden z dedinčanov povedal manželke: „Určite prídem aj nabudúce.“

Evanharta však nemala náladu na zdvorilostné poznámky. Podišla k Jerabovi a vytrhla mu z rúk grimoár.

„Hej! Ty straka!“ zaprotestoval Jerabo.

„Prečo bolo nad ústím Riek očistca zelené svetlo?“ spýtala sa Evanharta a listovala v knižke. „To svetlo malo byť predsa červené!“

„Odkiaľ som to mal vedieť?“ odvetil Jerabo. „Ja nestanovujem pravidlá.“

Kráľ podráždene pozrel na dcéru. „Evanharta, prečo musí byť s tebou všetko ako krížová výprava? *Ženy rovnocenné s mužmi. Somáre s rovnakými právami ako kone. Rieky očistca by mali byť červené, a nie zelené!* Vari musíš všetko spochybňovať?“

V tej chvíli však – ✨ ŠUCH, ✨ ŠUCH ✨ , ŠUCH ✨ – Evanharta našla, čo hľadala. Zo zvyčajne ružových pehavých líc sa jej vytratila všetka farba.

„Časošok? Ja som to vedela. To nebolo správne zaklínadlo! Jerabo neposlal Merdyna do Riek očistca!“

Z davu sa ozvali zmätené výkriky: „Čože?“ „Ďalší zvrat?“ „To už neznesiem!“ Všetky pohľady sa upreli na Jeraba, ktorý sa zvíjal ako červík na háčiku.

„Ach, naozaj? Som si istý, že som ho tam poslal,“ odvetil.
„Aj keď musím priznať, že moja latinčina trochu škrípe...“

„A kam ho teda poslal?“ spýtal sa kráľ.

„Do Riek času,“ odvetila Evanharta ticho. Všetci mohli vidieť jej hlboký zármutok.

„A čo to znamená?“ chcel vedieť kráľ.

„Znamená to, že Merdyn je stratený. Navždy.“ Evanharta v zúfalstve uprela veľké ligotavé oči k nebesám.

*Bohovia dobrí, Evanhartu čujte,
ako v prosbe ruky spína
a žiada, prosí o zľutovanie
pre čiernokňažníka Merdyna.*